Aventurile lui Swamp Dox

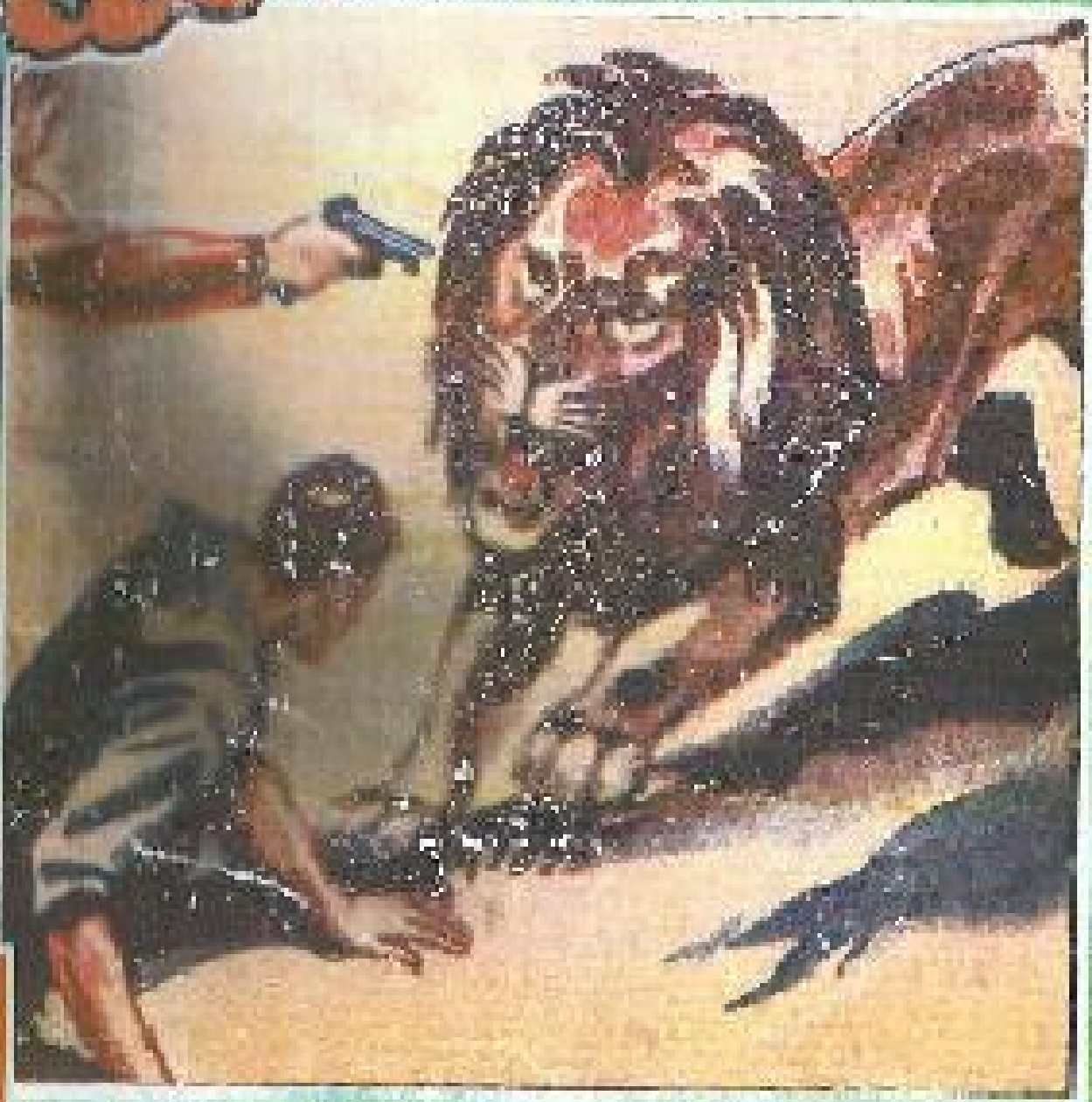

159

"Nebunul"

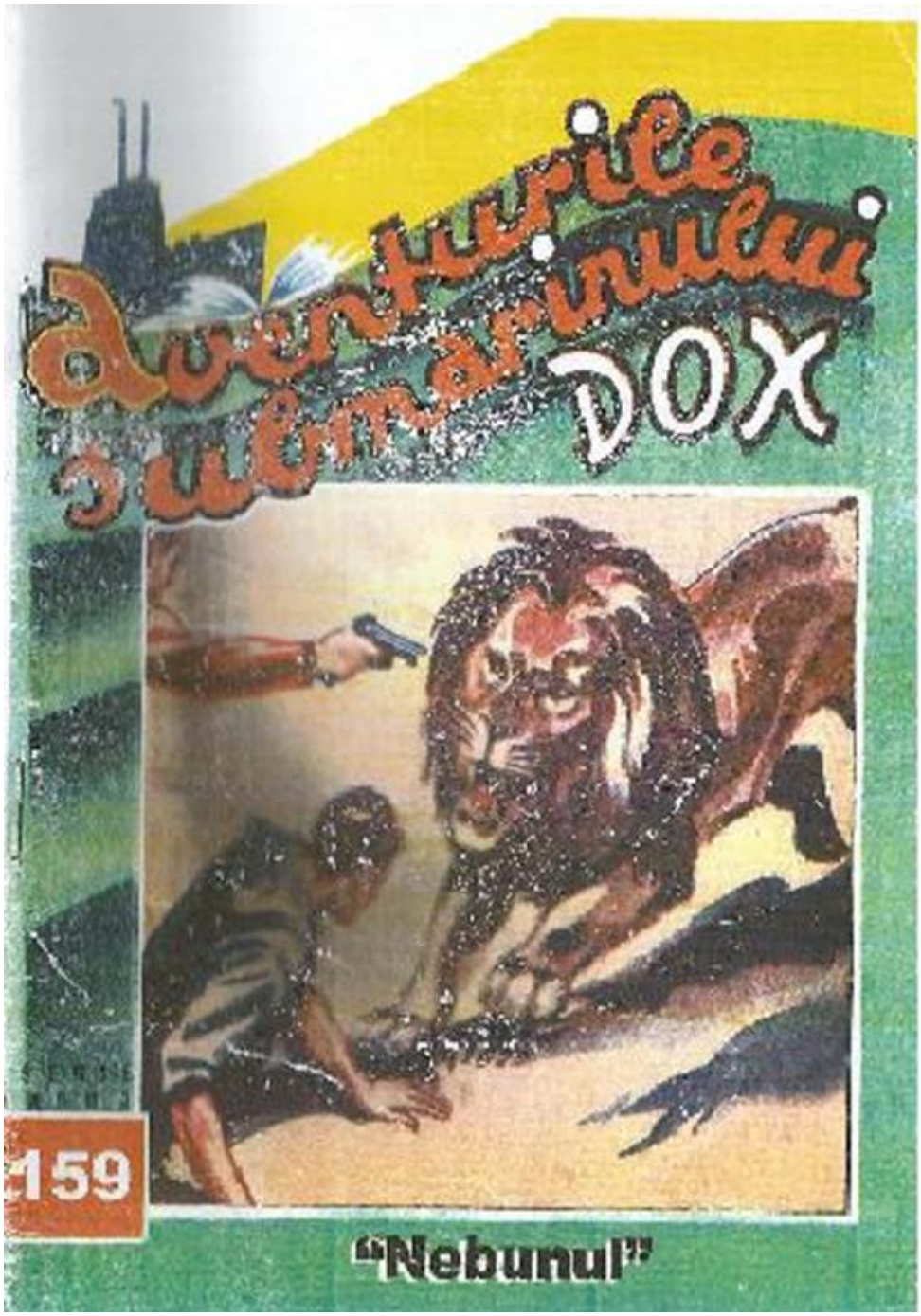
Aventurile
lui Wilmot
DOX
159
"Nebunul"

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H.

Nr. 159

„NEBUNUL”

Traducere de Ll

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
LA PESCUIT DE BROAŞTE ŢESTOASE

— E UN ELEŞTEU A CĂRUI APĂ SE SCURGE, fără îndoială din Tanganica – zise doctorul – a, uite colo nişte pescare băştinaşi. Pescuiesc cu năvoade făcute de mâna lor. E un fapt poate nu destul de bine cunoscut că negrii ştiau să împletească năvoade cu secole în urmă, pe când nu veniseră încă în atingere cu civilizaţia europeană. Poate că oamenii de colo nu ne vor întâmpina cu duşmănie, aşa că m-ar interesa să privesc cum pescuiesc.

Camarazii trecuseră de o întindere acoperită cu tufe dese şi se pomeniră deodată la malul unui eleşteu de vreo două sute de metri în diametru.

În patru luntri se aflau de fiecare câte doi negri, care întindeau o plasă destul de mărişoară şi o lăsau în apă. Plasa era întocmai ca acele europene.

Pescari o răsfirau cât mai mult, apoi loveau cu prăjini în apă ca să gonească peştii spre plasă. Deodată, unul din ei zări pe cei patru camarazi şi strigă ceva celorlalţi.

— Minunat! făcu doctorul. Am înţeles foarte bine ce-a spus. Zicea tovarăşilor săi că ar vrea să ne roage să luăm parte la pescuitul de broaşte ţestoase. Fireşte că primim.

— Ba bine că nu! exclamă căpitanul Farrow şi fiul său George într-un glas.

Doctorul strigă negrilor câteva cuvinte în limba lor şi aceştia se apucară să strângă îndată năvodul. Prea mare nu era prada, ce-i drept, căci nu avuseseră timp destul să aştepte.

După ce puseră frumos plasa în fundul luntrii, porniră să vâslească în grabă şi săriră sprinteni pe mal. Unul din ei începu a sporovăi ceva către doctor, dar vorbea atât de repede că Bertram nu mai înţelegea nimic. Atunci negrul, văzând mutra încurcată a doctorului, zise într-o englezească bunişoară:

— *Masteri* vrea ajute la noi? Mergem prindem broaşte ţestoase mari.

— Cu plăcere – răspunse căpitanul Farrow – dar nu ştiu în ce fel vă putem fi de folos.

— *Masteri* are puşcă, trebuie pândeşte când ridicăm plasa.

— Ce, să împuşcăm broaştele ţestoase? făcu Farrow, uluit.

— Nu, *masteri,* noi omorâm broaştele cu cuţitul. Dar uneori intră crocodili în plasă şi *masteri* trebuie împuşte pe ei.

— Aha! făcu doctorul. După cum văd e vorba de broaşte ţestoase care se aţin mai mult pe fundul lacului. Se spune că sunt într-adevăr foarte mari şi grele. Poate că o să fie ceva foarte interesant.

Cei patru camarazi se împărţiră acum în cele patru luntri. Negrii începură să vâslească din răsputeri şi ajunseră curând la un loc unde în păpurişul des se făcea un golf destul de mărişor. Camarazii părură miraţi că băştinaşii se uitau cu oarecare teamă în jurul lor. În cele din urmă, negrul le zise:

— *Masteri* fie cu băgare de seamă! Aici broaşte ţestoase mari dar şi un crocodil mare. Omorât până acum mulţi pescari.

— Lasă că-i venim noi de hac – răspunse vesel George.

Apoi adăugă către camarazi:

— Dacă îi scăpăm pe băştinaşi de pacostea asta, ne câştigăm recunoştinţa întregului trib.

— Bine. Bine – zise căpitanul, cam îngrijorat – dar fii cu băgare de seamă, băiatule! Un crocodil prins în plasă poate deveni foarte primejdios.

Negrii aruncară iar năvodul, strânseră apoi cercul până rămase de vreo douăzeci de metri în diametru, pe urmă începură să lovească în apă cu prăjinile lor lungi. Deodată plasa începu să se agite cu putere.

— Prins broaşte ţestoase! strigă cu bucurie negrul. *Masteri* o să aibă mâncare bună.

— Adevărat, o ciorbă de broască ţestoasă nu e de lepădat – zise căpitanul, zâmbind, urmărind cu interes cum negrii trăgeau în sus cu îndemânare şi cu băgare de seamă năvodul.

— Aducem aici broasca – spuse deodată băştinaşul, lui George, care se afla în aceeaşi luntre cu el. *Masser* uite acum bine ce facem noi.

Drept răspuns, tânărul întinse puşca şi privi cu încordare în apa care, limpede până atunci, era acum tulbure, căci negrii răscoliseră cu prăjinile lor mâlul de la fund şi la asta se mai adăugaseră şi zbuciumările vietăţii prinse-n plasă.

Munca nu era uşoară pentru pescari; broasca se zbătea cu putere în spaţiul îngust care se strâmta tot mai mult, pe măsură ce negrii strângeau năvodul. Luntrile uşoare începură să se clatine şi George îşi spuse că în astfel de împrejurări era greu de ţintit.

Băştinaşul care vorbea englezeşte şi în a cărui luntre se afla George, părea să fie şeful, căci la comanda lui negrii din celelalte luntri slăbiră niţel năvodul, în timp ce el îl trăgea, cu ajutorul său, înspre luntrea lui. George era vesel; vroia să vadă cât mai de aproape cum se pescuiesc broaştele ţestoase. Tot mai sus ridicau negrii prada grea.

Acum George putea desluşi mai bine mişcările în apa tulburată, pescari se opintiră din nou şi carapacea broaştei se zări o clipă la suprafaţa apei.

Lighioana se trudea din răsputeri să iasă din plasă. Negrii smuciră iar cu putere de plasă, o traseră mai aproape de luntre

şi ieşi la iveală capul enorm cu primejdiosul lui cioc. Şeful pescarilor apucă un cuţit cu lama îngustă pe care-l purta la cingătoare şi strigă o poruncă tovarăşului său. Acesta trase iar de năvod şi se aplecă peste marginea luntrii, pregătindu-se să reteze beregata broaştei.

Dar în aceeaşi clipă ea începu să se zbată cu furie. Cu o smucitură, deşi singură deasupra apei, cuţitul alunecă peste carapacea ei groasă şi negrul, pierzându-şi echilibrul, fu cât p-aci să se rostogolească în lac, în vreme ce tovarăşul său, care trăgea din răsputeri, din pricină că plasa se uşurase mai-mai să se dea peste cap.

Când broasca ţestoasă căzu îndărăt în apă, negrului îi scăpă plasa din mâini. Prada aceasta frumoasă părea să fie pierdută pentru ei şi era păcat. George însă, zărind căpăţâna ei în apa turbure, descărcă în spre ea un glonţ de puşcă. Broasca sări deodată cu o smucitură afară din apă şi tânărul înţelese că nimerise bine, deşi nu putuse ţinti cum trebuie.

Şeful pescarilor apucă plasa pe care o scăpase din mâini ajutorul său şi o trase repede spre sine. Broasca se mai zvârcoli niţel în închisoarea ei, apoi rămase nemişcată. Glonţul lui George îi găurise capul.

Negrii răcneau de bucurie şi şeful lor strigă entuziasmat:

— *Massser* împuşcă bine, acum Mbana nu mai este frică de crocodil.

Cu mare greutate fu trasă în luntre broasca ţestoasă, care cântărea peste douăzeci de kilograme. George le dădu o mână de ajutor, câştigând astfel şi mai mult simpatia negrilor.

— O să mai prindem o broască ţestoasă – zise Mbana – după ce ducem pe asta în sat.

Porniră în grabă spre satul ale cărui colibe cu acoperişurile de stuf răsăreau dintr-o mică dumbravă pe partea de apus a lacului. Pe mal aşteptau o mulţime de oameni. În mijlocul lor se zărea un bătrân voinic, în jurul căruia stăteau în semicerc ceilalţi locuitori ai satului.

— Ăsta Njosi, mare căpetenie – şopti Mbana tânărului alb – la el nu place *masser* străini, dar acum bucure mult poate mânca puţină carne de broască ţestoasă.

Într-adevăr, căpetenia se încruntă când îi văzu şi aruncă o privire duşmănoasă lui George. Mbana îi vorbi însă câtva timp cu însufleţire, arătând din când în când spre George şi camarazii lui. Chipul bătrânului se lumină, ba dădu chiar prietenos din cap tânărului şi zise într-o englezească stâlcită:

— *Masseri* poate rămâne aici dacă până ştie împuşcă bine. O să omoare crocodilul?

— De încercat o să încercăm şi cum până acum gloanţele noastre n-au dat greş, trag nădejde că vom izbuti şi de data

asta.

— Atunci *Masseri* fie bineveniţi. Dar să mai ajute odată *masser* prinde încă o broască ţestoasă.

— Cum să nu! făcu George, fără să şovăie. Mă duc îndată. Haide Mbana să ne grăbim!

Prada fu dusă în sat şi căpetenia se uită cu lăcomie la enorma broască ţestoasă. Vorbi apoi niţel cu Mbana şi tânărul băştinaş zise lui George, după ce se depărtară binişor de sat:

— Njosi fie tare mulţumit că noi poate prinde broaşte ţestoase multe. Înainte nu fost bucuros mergem, fost frică la noi de crocodil. Pare bine că *masser* ştie împuşte aşa bine.

— Mă bucur că prin destoinicia mea mi-am câştigat bunăvoinţa căpeteniei – răspunse George – trag nădejde că o să-i fiu şi mai mult pe plac după ce vă vom descotorosi de crocodil. Am vrea să rămânem mai mult timp în satul vostru, Mbana, fiindcă noi căutăm să cunoaştem cât mai multe popoare. Au mai stat albi pe la voi?

— Nu, *masser* – răspunse cu însufleţire negrul. Noi nu-i lăsăm, doar când vin *masseri* străini însoţiţi de askari[1] şi iau de la sărmani negri gumă şi blănuri.

Vroia să-nţeleagă pesemne prin asta pe funcţionarii englezi care, sub ocrotirea soldaţilor, cutreierau satele pentru a încasa dările.

George nu mai putea de bucurie la gândul că va ucide crocodilul. Primejdios era numai pentru băştinaşi, care cu armele lor primitive nu puteau face mare lucru împotriva unei astfel de dihănii. Pentru el era lesne; căci gloanţele puştii sale treceau şi prin pielea groasă a crocodilului.

— Ne mai ducem tot acolo? întrebă el pe Mbana. Oare celelalte broaşte ţestoase nu se vor fi împrăştiat?

— Nu, *masser,* ele tare proaste, nu bagă de seamă că lipseşte una. Dar acum mare primejdie, zgomotul ademenit crocodilul – răspunse negrul.

— Cu atât mai bine, nu va trebui să-l aşteptăm prea mult. Poate punem numaidecât mâna pe el.

— O, *masser* mult curaj! făcu Mbana, cu admiraţie. Dar şi ştie ţinteşte bine. Nu trebuie fie frică la *masser.*

— Şi, fără arme nu mi-e frică de un crocodil – răspunse tânărul, râzând – cred că ajunge şi un cuţit ca să te poţi apăra de o astfel de dihanie. Un rechin-tigru e mult mai primejdios.

— Mbana nu cunoaşte rechin, Mbana crede însă că greu omoare crocodil cu cuţit. Mai bine *masser* împuşte la el.

— Aşa o să fac. A, uite că am ajuns. Aruncaţi plasa!

În timp ce negrii formau iarăşi un cerc mare şi lăsau în apă năvodul, George istorisi camarazilor, în limba franceză, întâlnirea lui cu morocănosul băştinaş, căpetenia tribului.

— Admirabil! făcu doctorul, entuziasmat. Vom vedea lucruri ce nu i-a fost dat nici unui european să vadă. Cu siguranţă că au încă moravuri şi obiceiuri din vremuri străvechi, care s-au pierdut de mult la triburile mai civilizate. Vezi însă, George, să ucizi neapărat crocodilul. Fireşte că-ţi vom da şi noi o mână de ajutor.

— O să-mi dau toată osteneala – îl asigură tânărul – numai să am prilejul.

Băştinaşii întinseseră plasa şi începură apoi s-o adune iar spre ei, lăsând la mijloc un loc de cel mult douăzeci de metri în diametru. Acum începură iar să scormonească fundul eleşteului cu prăjinile lor lungi de bambus. De astădată însă Mbana zise dezamăgit:

— O, numai broaşte mici intrat în plasă. Mare păcat! Mbana crezut aici este broaşte foarte mari.

— Nu face nimic, mai prindem două-trei, poate că e tot atât de bună carnea acestora mici, ba cred că e mai fragedă şi mai gustoasă – îşi dădu cu părerea George – trageţi repede în sus plasa, apoi mai lăsaţi-o odată la fund!

Acum nu mai fu de fel greu pentru negri să tragă sus plasa, probabil că broasca era mult mai mică.

Plasa se ridica din ce în ce mai spre suprafaţă. Deodată, George zări prin apa turbure ceva de culoare deschisă, de o lungime neobişnuită. Speriat, întinse puşca, bănuind o primejdie, dar nu mai apucă să tragă. În clipa următoare o dihanie înspăimântătoare ţâşni în sus. În mai puţin de o secundă George abia avu timp să-şi dea seamă că e un crocodil enorm şi o izbitură puternică făcu luntrea ţăndări. Apa năvăli în luntre şi înainte ca cei dinăuntru să poată face ceva, luntrea se răsturnă. George şi amândoi negrii care se aflau în ea, se rostogoliră de-a dreptul în plasa pe care crocodilul o târa cu furie după el în adânc.

Bietul George se încurcase aşa de rău în ochiurile năvodului, că fu tras şi el spre fund. Avu totuşi destulă prezenţă de spirit să nu dea drumul puştii.

Ştia că chiar dacă stă mai multă vreme în apă, arma tot poate lua foc. Îi părea numai rău că nu poate deschide ochii, din pricina mâlului care l-ar fi orbit. Să se fi petrecut asta într-o apă limpede, i-ar fi fost lesne să împuşte dihania.

Nu-şi pierdu însă cumpătul şi nici nu se sperie prea tare, deşi situaţia era cât se poate de proastă.

Deodată – abia mai putea să răsufle – simţi că plasa e trasă cu putere în sus. Din fericire, se afla chiar la capătul ei, unde sunt aşezate bucăţile de lemn de care e legată, altminteri ar fi fost pierdut, căci chiar sub el crocodilul se zbătea cu turbare,

încercând să iasă din plasă. Să fi fost dedesubt, coada dihaniei l-ar fi făcut terci.

Numai camarazilor săi avea să le mulţumească salvarea; fără-ndoială că negrii îngroziţi ar fi luat-o la fugă şi l-ar fi lăsat în plata Domnului.

Iată-l în sfârşit la suprafaţă. Trase adânc aer proaspăt în piept şi încercă apoi să înoate cu braţul drept – în stânga ţinea puşca – spre una din luntrile care îi venea mai aproape. În ea se afla doctorul. Deodată, băgă de seamă că chipul acestuia se schimonosea de spaimă. Înţelese numaidecât pricina: trebuia să-l pândească o mare primejdie. Se răsuci în loc şi văzu îndărătul lui, la cel mult un metru, botul căscat al crocodilului care vroia să-l înhaţe.

Se încurcase însă atât de rău cu picioarele dinapoi în ochiurile năvodului, că nu putea înainta destul de repede. Dar, George nu pierdu timpul degeaba. Trecu fulgerător puşca din mâna stângă în cea dreaptă, o întinse spre căpăţâna dihaniei şi descărcă două gloanţe unul după altul.

În clipa următoare se simţi târât iar în apă. Crocodilul lovit de moarte se lăsa spre fund. De data asta primejdia era încă şi mai mare, deoarece se afla mai aproape de dihanie.

Căută zadarnic să iasă din plasă. Abia acum îl cuprinse o spaimă uşoară. Oare să nu fi nimerit bine crocodilul? Dacă dihania, rănită numai grav, îl va sfâşia în furia ei, turbată?

Dar se simţi din nou tras în sus. Începu să înoate din răsputeri cu picioarele şi o singură mână şi ieşi în sfârşit deasupra apei. Răsuflă uşurat.

Se pomeni acum lângă luntrea în care se afla Petre. Prin valurile stârnite de zvârcolirile crocodilului, luntrile erau acum de-a valma. Uriaşul se aplecă şi apucă pe tânăr de braţul stâng, pe care acesta i-l întinsese. Îl trase cu putere spre luntre, se aplecă şi mai mult şi-i scoase piciorul din ochiul plasei.

Noroc că zbuciumările crocodilului mai slăbiseră. George se bucură din suflet când fu în luntre; înţelese că izbutise să răpună dihania. Ba ajută chiar celorlalţi să tragă plasa afară din apă. Răsuflă uşurat când băgă de seamă că Mbana şi tovarăşul său scăpaseră şi ei şi se aflau în celelalte bărci. Curând ieşi deasupra apei trupul uriaşului crocodilul. Deşi nu mai mişca, George îi mai trânti un glonţ în cap, ca să fie mai sigur.

Negrii începură să urle de bucurie. Urletele lor trebuie să se fi auzit până departe. Şi într-adevăr, când George se uită peste lac, văzu că locuitorii veneau cu duiumul spre mal.

Cu un glas care semăna mai mult a răget de leu decât a voce de om, Mbana răcni câteva cuvinte spre ei şi.… să te ţii! Urmă de dincolo o larmă grozavă şi negrii începură să ţopăie ca nebunii. Va să zică Mbana le spusese vestea cea bună.

— Acum să mai prindem o broască ţestoasă din cele mari! hotărî George. Vreau să-i fac căpeteniei Njosi, o cât mai mare bucurie, ca să mi-l câştig încă şi mai mult.

— Mai întâi să ducem crocodilul pe mal. Mi se pare că negrii vor trebui să ia alt năvod, fiindcă pe ăsta l-a rupt crocodilul în mai multe locuri.

II
O PRADĂ OMENEASCĂ

ENTUZIASMUL BĂŞTINAŞILOR ajunse la culme când cele trei luntri se opriră la mal.

Negrii nici nu încercaseră, fireşte, să tragă leşul crocodilului la vreuna din bărci; le-ar fi fost cu neputinţă şi-apoi fără-ndoială că greutatea dihaniei ar fi răsturnat-o.

Târau numai leşul în plasa ruptă în mai multe locuri şi când luntrile ajunseră pe uscat, se găsiră destule braţe vânjoase care să sară în ajutorul pescarilor.

Îl scoaseră repede din plasă şi începură să ţopăie în juru-i, însoţindu-şi dansul cu o melodie ciudată.

Mbana se apropiă de căpetenie şi-i spuse cum s-au petrecut lucrurile. Morocănosul şi posacul Njosi făcu semn lui George să vie lângă el şi-i zise râzând:

— Tânăr *masser* tare viteaz, Njosi bucură că el venit aici. *Masseri* acum oaspeţi lui Njosi.

— Mulţumesc – răspunse George, vesel – dar mai vreau s-aduc un dar lui Njosi. Mbana, mergem să prindem iar o broască ţestoasă! Acum, după ce am scăpat de crocodil, o să meargă treaba mai uşor.

Căpetenia încuviinţă din cap. Se părea că George îi plăcea şi era pentru întâia oară că se arăta atât de prietenos faţă de un alb. Un zâmbet îi flutură pe buze când adăugă:

— Tânăr *masser* vrea s-arate că e şi mai viteaz. Când s-o întoarce de la pescuit, Njosi întreabă la el dacă poate mai face o ispravă bună.

George băgă de seamă că Mbana tresare la cuvintele lui şi înţelese că bătrânul plănuieşte să-l vâre în vreo primejdie. Pesemne că se mai aţinea pe acolo vreo dihanie din acestea grozave, care ameninţa pe locuitorii satului, sau poate vreun trib duşman vecin.

În acest din urmă caz, se va feri să-i dea vreun ajutor, doar numai dacă vrăjmaşul va ataca satul şi vor trebui să se apere – el şi camarazii.

Dădu din cap şi răspunse:

— Negreşit că sunt gata să ucid orice fiară sau altă dihanie care vă ameninţă, fie leu, elefant sau rinocer. Acum să ne grăbim, Mbana, a trecut de mult vremea mesii şi mi-e poftă de o fiertură de broască ţestoasă.

Mbana cu George şi ceilalţi pescare băştinaşi plecară iar cu o altă luntre spre golful unde tânărul trecuse prin atâtea primejdii, cu puţin timp înainte. Avură noroc şi pescuiră o broască ţestoasă atât de mare, încât nu o putură încărca în luntre, căci s-ar fu dus cu toţii la fund; aşa că fură nevoiţi s-o

târască după ei cu plasă cu tot. Doctorul Bertram fu de părere că broasca era bătrână de câteva sute de ani.

După ce mâncară cu poftă din carnea ei gustoasă pe care o fierseseră în vasele lor de aluminiu, doctorul zise râzând:

— N-aş avea nimic împotrivă să mai rămânem câteva zile aici. Aşa de curând nu ne mai întâlnim noi cu o mâncare atât de bună. Mai ales acum, după ce George a scăpat satul de pacostea aia de crocodil, pescuitul de broaşte e o adevărată plăcere.

— Bine, să rămânem – încuviinţă căpitanul – dar prea mult nu putem zăbovi, fiindcă vrem să intrăm mai în lăuntrul ţării şi în afară de asta ne aşteaptă camarazii de pe submarin. Totuşi trei-patru zile s-ar putea. M-ar interesa şi pe mine să cunosc câteva din moravurile şi obiceiurile locuitorilor de pe aici.

— A, staţi că nu v-am spus ceva! zise George, aducându-şi aminte. Căpetenia mi-a spus de nu ştiu ce fiară primejdioasă. Cel puţin aşa cred, pentru că împotriva vreunui alt trib duşman n-aş mişca nici măcar un deget, afară, fireşte, dacă ne-ar ataca. Aha, uite că vine Mbana! Cred că el ştie ce vrea căpetenia. A făcut o mutră cam îngândurată când mi-a vorbit Njosi despre asta, zicând că poate m-aşteaptă o primejdie şi mai mare, în care voi avea prilejul să-mi arăt destoinicia de bun ţintaş.

Făcu semn negrului care veni în fugă şi întrebă cu grabă:

— Ce doreşti tânăr *masser?*

— Uite ce e, Mbana: aş vrea să ştiu ce-a vrut să înţeleagă căpetenia voastră când mi-a spus că aşteaptă să fac o ispravă şi mai mare decât uciderea crocodilului?

Mbana păru foarte încurcat.

— Mbana nu ştiu, răspunde el după câtva timp. Să spuie Njosi singur.

— I-ascultă flăcăule – se răsti doctorul la el – de ce nu vrei să ne spui? E o taină atât de mare?

Mbana păru şi mai încurcat, se uită apoi ce nevinovăţie în ochii doctorului şi zise:

— *Masser,* Mbana nu ştie bine, întrebe *masseri* pe căpetenie.

— Bine, dat atât poţi să ne spui, dacă e vorba de vreo fiară sau de un om – cercetă doctorul mai departe.

— Mbana nu crede e vorba de fiară… Mbana nu voie spune…

În clipa aceea George văzu pe Njosi venind spre ei. Zise repede:

— Uite-l pe Njosi. Trebuie să-mi spună îndată ce gând urmăreşte.

Tânărul negru se depărtă, uşurat. Căpetenia păşea semeţ, însoţit de un copilandru care aducea un scaun cu spătarul înalt,

cioplit şi pe care-l aşează lângă foc.

Camarazii se ridicară şi-l salutară cu o uşoară înclinare a capului. Njosi se aşeză în scaun, apoi începu să grăiască astfel:

— *Masseri* afle eu nu bucuros primesc *masseri* albi în satul meu. Dar – şi arătă spre George – văd tânăr *masser* tare viteaz şi ştie împuşte bine. *Masser* tânăr trebuie împuşte acum om rău şi primejdios. Om ascuns în pădure, el nu sănătos la minte.

George se uită uluit la tatăl său. Dacă era într-adevăr vorba de un nebun care amenința satul, se schimbă lucrurile, fireşte. Să fie un caz de aşa-zisul „amok" – nebunia aceea care cuprinde pe băştinaşii din insulele Sunda – când cel cuprins de furie ucide pe oricine îi iese în cale?

Totuşi tânărul nu înţelegea să omoare un om, fie el chiar un nebun primejdios.

De aceea zise, clătinând capul:

— Cu plăcerea v-aş scăpa satul de primejdia care îl amenință, căpetenie Njosi, trebuie însă să ştiu mai întâi unde se află nebunul. Aş mai vrea să aflu cam ce v-a făcut până acum?

Njosi nu putea pesemne să se exprime destul de bine în englezeasca lui zisă „pidjin", căci spuse scurt:

— Trimit Mbana. El spune tânăr *masser* şi tot el însoţeşte. Tânăr *masser* trebuie are oameni mulţi vâneze Mbona. Sperie întâi la el.

Va să zică o vânătoare în toată regula. George hotărî în gândul său să nu tragă în bietul nebun, pe care semenii săi vroiau să-l scoată cu urlete şi răcnete din ascunzătoarea lui, cum ai goni o fiară.

— Bine, să vie Mbana, mă voi înţelege cu ei ce e de făcut – răspunse George.

Căpetenia se ridică din „tron", înclină puţin capul şi porni ţanţoş spre sat.

— Hm… neplăcută însărcinare – murmură căpitanul – dar n-ai încotro, dragul meu. Fă însă aşa ca să nu tragi în sărmanul nebun. Noi te vom în însoţi şi te poţi bizui pe sprijinul nostru. Altminteri ar sta lucrurile dacă Mbona acela ar vrea să ne atace, atunci ar trebui să ne apărăm, deoarece un astfel de om e mai primejdios decât un leu turbat. A, uite că vine Mbana, sunt curios să ştiu ce o să ne spună.

Tânărul negru venea agale şi cam codindu-se. Şi uita în acelaşi timp cu atâta teamă în juru-i, încât George zise, zâmbind:

— Pare să-i fie frică grozav de Mbona acela. Poate e vreo rudă de-a lui, fiindcă numele lor se aseamănă foarte mult. Să vedem dacă nu e chip să ne ţinem cât mai departe de nebun.

Abătut, negrul le spuse să-l urmeze. Îi duse la o colibă mare ceva mai departe de celelalte, care se vedea că fusese deretecată de curând, căci pe podeaua de lut se cunoşteau urmele măturii.

— Căpetenia Njosi dă la voi coliba asta, zise el. Dar *masseri* face gata repede, trebuie plecăm urmărim Mbona.

— Vino cu noi înăuntru şi în vreme ce ne vom lăsa lucrurile de prisos, tu ne vei povesti ce e cu Mbona al vostru.

Dar nu fu chip să-i înduplece. Negrul nu vroia să intre nici în ruptul capului.

După ce îşi puseră într-un colţ bagajele de prisos şi ieşiră iar afară, căpitanul îl întrebă stăruitor:

— De ce nu vrei să intri în colibă, Mbana, ce s-a întâmplat cu ea?

Negrul se codi câteva momente, pe urmă răspunse:

— Asta fost coliba lui Mbona. Eu frică el omoară la mine dacă intru. Njosi silit femeie mături colibă, spus omoară dacă nu vrea.

— Aha, va să zică şiretul de bătrân şi-a făcut următoarea socoteală: dacă nu izbutim să dăm de nebun, acesta va veni la noapte şi fiind nevoiţi să ne apărăm, vom fi siliţi să-l ucidem. Trebuie deci să fim cu băgare de seamă şi să veghem cu rândul după ce se va înnopta – mormăi George.

— Eu drept să vă spun, aş fi bucuros ca, Mbona să ne atace aici – zise căpitanul – vom avea tot dreptul să ne apărăm, pe când în pădure, când va fi fugărit, n-aş avea inimă să trag în el.

— Căpetenia ne-a făcut un adevărat serviciu dându-ne coliba asta, dar trebuie să facem aşa ca să nu tragem asupra nenorocitului chiar dacă va fi să dăm ochii cu el. Totuşi e mai bine să nu trezim bănuieli în negrii care ne însoţesc, deşi cred că de frică se vor ţine cât mai departe.

— *Masseri* – povesti acum Mbana la întrebarea căpitanului ce făptuise nebunul – Mbona tare rău. El omorât multe femei care venit ia apă. Muşcat la ele gât. Mai omorât trei bărbaţi cu cuţitul când ei fost la pădure vânează. *Masseri* fie cu băgare de seamă dacă merge căutăm la el.

— Oho, pare să fie într-adevăr foarte periculos – zise căpitanul oarecum îngrijorat – se crede pesemne o fiară sălbatecă, altminteri n-ar fi ucis femeile prin muşcături. Acum cred că nu trebuie să mai pregetăm dacă să-l împuşcăm sau nu când vom da ochii cu el, astfel, o vizită de-a lui peste noapte ne-ar pune pe toţi în mare primejdie.

— Bine zici, e mai bine să-i facem cât mai repede de petrecanie – încuviinţă George – e grozav ce-a făcut. Să mergem, poate avem noroc să isprăvim curând. Drept e că mi-e milă de bietul nebun – nu e nici el, săracul, vinovat de boala

care a dat peste el – dar pentru un astfel de nenorocit e mai bine să sfârşească repede cu viaţa. Mbana, nu ştii din ce pricină şi-a pierdut Mbona minţile?

— La Mbona era nevastă frumoasă – răspunse negrul – venit odată acasă mai devreme de la vânătoare şi găsit pe ea cu altul. Atunci omorât cu cuţit pe el şi la ea muşcat beregată. Mbona nebun.

— Hm… o adevărată tragedie – zise căpitanul – de obicei negrii sunt foarte îngăduitori în privinţa asta. Probabil însă că bietul om şi-a iubit soţia. Aşa stând lucrurile e o izbăvire pentru el să moară, totuşi nu sunt bucuros să-i luăm noi viaţa.

— Nici eu. Aş aştepta mai bine să ne atace în colibă. Sărmanul a înnebunit din pricina altora… Şi facem aşa ca să nici nu dăm ochii cu el în pădure – hotărî George.

Camarazii vorbiseră în franţuzeşte ca să nu înţeleagă Mbana. Acum tânărul se întoarse spre negru şi-l întrebă:

— Ai adus oameni care să ne însoţească?

Mbana arătă spre zece negri tineri care stăteau la oarecare depărtare de acolo. Erau înarmaţi cu cuţite şi suliţi, păreau însă nemulţumiţi de însărcinarea pe care o primiseră, dar nu se puteau împotrivi poruncii căpeteniei.

Mbana zise arătând cu mâna spre miazăzi:

— Mergem acum peste câmpie, pe urmă vine pădure şi acolo este Mbona. *Masser* spune la noi ce trebuie facem.

Hm, cel mai simplu lucru ar fi să intrăm în pădure, fu de părere George. Şi în rânduri cât mai strânse. Când vom ajunge acolo, voi să faceţi gălăgie; Mbona o s-o ia la fugă şi noi o să tragem după el.

— *Masser* trebuie ocheşte bine, îl preveni negrul cu teamă. Mbona tare primejdios. Poate ascunde pe undeva şi atacă pe neaşteptate *masseri* şi noi.

— Nu face nimic, îi venim noi repede de hac. Acum la drum!

O luarăm la picior şi trecură câmpia, dar din ce se apropiau de pădure, negrii încetineau pasul. În cele din urmă Mbana zise:

— *Masseri* merge acum mai încet, primejdia mare.

Camarazii îşi luară puştile de pe umăr şi le ţinură pregătite în mână. Era într-adevăr cu putinţă ca nebunul să se ivească de după vreo tufă şi să sară în spinarea cui i-ar veni mai la îndemână. Trebuiau deci să fie gata în orice clipă.

— *Masseri,* să facem acum gălăgie? întrebă Mbana.

Ceata se afla numai la vreo cincizeci de metri de pădure. George privi cu atenţie tufele, arătă apoi spre o spărtură îngustă şi zise cu glas scăzut:

— S-ar părea că pe aici se strecoară adesea Mbona în desiş. Cred că am dat de bârlogul lui. Să-i lăsăm acum pe negrii să zbiere până or răguşi.

Căpitanul încuviinţă râzând şi după ce George făcu semn din cap lui Mbana, se auziră deodată nişte răcnete care ar fi pus pe fugă şi un elefant turbat.

Poate că nebunul va fi ademenit de gălăgie, poate bănuia că i sa apropiat funia de par şi asta îl făcea mai furios, deci şi mai primejdios. Camarazii înaintau încet spre desiş, pe când Negrii făceau paşi atât de mărunţi că rămâneau tot mai în urmă.

— Halal de-aşa aliaţi, strigă George lui Petre care mergea lângă el.

Trebuia să zbiere ca să fie auziţi, căci răcnetele dindărătul lor te asurzeau.

Ajunseră la pădure şi, ca întotdeauna, George o luă înainte. Petre venea imediat după el. Pe urmă venea doctorul, iar căpitanul încheia convoiul. Farrow se întoarse încă odată spre negrii şi le făcu semn să-i urmeze, temându-se ca să nu o ia la fugă, atât de mare era frica pe care le-o insufla nebunul.

Păşeau codindu-se şi între ei şi el era o distanţă de cel puţin treizeci de metri. Primejdia pentru căpitan era mare deoarece se putea ca nebunul să-i sară în spate din vreo tufă în care stătea ascuns. Se uita deci mai mult înapoi căci înainte se ştia apărat de camarazi.

Nu putea însă auzi dacă Mbana se furişa prin tufiş, din pricina gălăgiei pe care o făceau băştinaşii cu răcnetele lor. Necăjit, stătu să chibzuiască dacă n-ar fi mai bine să se oprească şi să le poruncească să tacă. Se temea însă că nu i ar mai putea hotărî să-l urmeze.

Camarazii pătrunseră vreo sută de metri în pădure pe o potecă îngustă şi întortocheată care abia răzbătea prin desişul încâlcit. Se cunoştea bine că poteca fusese croită de mână omenească. Poate vor da în curând de locul unde se ascundea nebunul.

Deodată zbieretele negrilor amuţiră şi se auzi numai un răcnet înfiorător al unuia singur, urmat îndată de urlete de groază.

Camarazii se întoarseră din drum şi o luară la fugă într-acolo. Când căpitanul apucă după o cotitură văzu la vreo cincizeci de metri înaintea lui pe Mbana zăcând la pământ. Un trup uriaş de negru stătea cu picioarele răşchirate deasupra lui şi tocmai ridica braţul său puternic în care sclipea un cuţit. Ceilalţi negri se împrăştiaseră care încotro, răcnetele lor se depărtau din ce în ce.

Farrow ridică fulgerător puşca; dar din nenorocire ţeava armei se încurcă într-o tufă de mărăcini şi glonţul porni cu o

bubuitură de tunet, dar se pierdu în frunzişul des la unui copac. În aceeaşi clipă trupul uriaş se întoarse şi camarazii care ajunseseră şi ei după cotitură zăriră un chip înfiorător, cu ochii rătăciţi şi dinţii rânjiţi.

George trecuse repede puşca în mâna stângă smuci cu dreapta revolverul din brâu şi trase. Nu putuse ochi bine deoarece glonţul trebuia să treacă pe lângă camarazi şi se temuse să nu împuşte pe vreunul din ei, aşa că glonţul nu răni grav pe uriaşul negru. Îi sfâşia numai o bucată de carne din coapsă. Fusese însă deajuns ca nebunul s-o ia la fugă.

Cu o smucitură se repezi în desiş; se auzită crengi frângându-se apoi se lăsă tăcere.

George trecu în goană pe dinaintea camarazilor şi se luă după el. În urma negrului se făcuse o spărtură mare în tufiş, dar după vreo zece metri George dădu de un luminiş destul de mic acoperit cu muşchi. Nebunul trebuie să-l fi străbătut abia atingând pământul, căci tânărul nu văzu nici o urmă. Chiar şi Petre care veni după câteva secunde lângă George îşi încordă zadarnic văzul.

Din luminiş porneau mai multe poteci, făcute probabil de Mbona când se ducea după vânat. Pe care din ele să fi dispărut?

George căută pete de sânge, nu găsi însă; pesemne că nebunul îşi astupase rana cu mâna. Dăduse dovadă de inteligenţă – ceea ce se întâmplă adesea la nebuni.

— Primejdios om… – murmură George necăjit – ne-a scăpat! Păcat că nu eram eu în fruntea voastră, l-aş fi nimerit mai bine. Cred însă că tot vom pune în cele din urmă mâna pe el. Bănuiesc că va vrea să se răzbune şi vine la noapte să ne facă o vizită. Haidem acum, Petre, să vedem ce e cu bietul Mbana.

III
DANSUL MISTERIOS

CÂND CEI DOI CAMARAZI nedespărţiţi se întoarseră pe poteca dintâi văzură, spre marea lor bucurie, că Mbana se ridicase de jos. Nebunul îi făcuse numai o rană adâncă în carne la umărul stâng. Era însă atât de tulburat că nu putea scoate un cuvânt. Petre trebui să-l sprijine bine ca să nu cadă, când porniră să iasă din pădure. N-avea nici un rost să-l mai caute pe Mbona, nebunul va fi ştiut el unde să se ascundă pentru a nu fi găsit.

La marginea desişului camarazii izbucniră în râs văzând cam la vreo şaizeci de metri de ei pe cei zece negrii privind speriaţi spre pădure. Când auziră paşi o luară la fugă în sărituri mari care încotro. Când se încredinţară însă că sunt străinii şi-l mai văzură cu ei şi pe Mbana care îşi mai venise în fire, se înapoiară codindu-se.

— Acum după ce a trecut primejdia, povesteşte-ne, Mbana, cum a fost ciocnirea ta cu nebunul. Poţi fi liniştit, pe voi nu vă mai luăm în pădure.

Tânărul negru răsuflă uşurat şi se însenină la faţă, dar glasul îi tremura când răspunse:

— Vai, *masser,* a fost ceva grozav! Noi mergeam încet pe potecă şi pomenit cu Mbona ieşind din desiş, repezit la Mbana şi înjunghiat la el. Mbana căzut îndată jos, Mbona vru înjunghie iar, dar împuşcat *masser.* Mbana datoreşte viaţa la *masser.*

— Ei, lasă, nici nu se putea altfel – zise prietenos căpitanul – cum să ne întoarcem în sat. Vom spune lui Njosi că mâine pornim noi singuri să-l căutăm pe Mbona, azi tot n-ar folosi la nimic, căci nebunul trebuie să se fi ascuns bine.

Negrii se supuseră bucuroşi şi o luară repede spre sat. Fură întâmpinaţi de băştinaşi care, văzându-l pe Mbana rănit, înţeleseră cam ce s-a petrecut. Njosi îi aştepta în mijlocul satului pe „tronul” lui lângă foc. George înaintă spre el şi zise:

— Află, căpetenie, că am fost atacaţi de Mbona şi l-a rănit pe Mbana. Am izbutit să-l rănim dar a luat-o la fugă. Cu răcnete şi urlete ca astăzi nu e nimic de făcut. Mâine ne ducem singuri în pădure şi trag nădejde să-i venim de hac.

Njosi se uită iar cu admiraţie la George apoi răspunse:

— Tânăr *masser* tare viteaz. Njosi crede că *masseri* omoară Mbona. Războinici ai mei fost viteaz?

Mbana aruncă pe furiş o privire rugătoare lui George, care zise cu convingere prefăcută:

— Se-nţelege! Au fost cât se poate de viteji. N-are însă nici un rost să mergem atâţia inşi în pădure, asta dă de bănuit

nebunului şi se ascunde de frică. Ne vom duce deci numai noi.

— Războinici ai mei însoţeşte atunci pe *masseri* până la pădure şi aşteaptă acolo – hotărî căpetenia – când *masseri* omoară Mbona, ei aduce mort în sat.

Oricât de neînsemnate păreau cuvintele lui, aveau totuşi un înţeles pentru negri căci îşi aruncau priviri pe furiş şi unii zâmbiră chiar ca în aşteptarea unei bucurii.

Camarazii părură însă că nu le iau în seamă şi spuseră că vor să se ducă la culcare, deoarece trebuiau să se scoale dis-de-dimineaţă pentru a porni în căutarea lui Mbona.

— Cred că vom avea de văzut lucruri interesante în satul acesta – zise George camarazilor când fură singuri în colibă - Njosi urmăreşte un anumit scop cu aducerea cadavrului, în sat. Sper că nu va fi nevoie să mai repetăm vânătoarea de peste zi, fiindcă sunt aproape sigur că nebunul va veni el singur la noapte aici. Nu sunteţi de părere să tragem la sorţi care şi cum să stăm de veghe?

Cu beţe de chibrituri de diferite mărimi traseră la sorţi schimburile. Întâi venea doctorul, pe urmă căpitanul, apoi Petre şi după el George.

După două ceasuri, când tot satul dormea, căpitanul dădu ordin de culcare. Focul pe vatră fu stins, camarazii fiind siguri că nebunul nu va cuteza să intre atât timp cât va vedea lumină în colibă. Că va veni nu mai încăpea îndoială; fusese rănit şi va căuta să se răzbune pe cei ce-l răniseră.

Dar până veni rândul lui George nu se întâmplase nimic. Tânărul era istovit de oboselile de peste zi aşa că era destul de morocănos că fusese trezit când îi era somnul mai dulce. Şi-apoi nici nu credea că nebunul se va arăta în noaptea aceea.

— Culcă-te şi dormi – zise el oarecum necăjit lui Petre, când acesta îl întrebă dacă nu vrea să-i ţie niţel tovărăşie – mă tem că vom avea mâine o zi obositoare dacă va fi să repetăm vânătoarea de ieri. Sunt aproape sigur că nu va mai veni în noaptea asta.

— Aşa cred şi eu – încuviinţă Petre – dumneata fii însă cu băgare de seamă, domnule George, uneori te poţi înşela. Mbona e într-adevăr foarte primejdios, după cum am avut prilejul să ne încredinţăm. Ar fi păcat să-ţi sfâşie beregata ca şi celorlalţi.

— Bine zici, ar fi păcat, mai ales pentru mine, făcu tânărul râzând. De aceea o să te ascult şi o să mă păzesc. Acum culcă-te fără grijă.

Se scurse vreo jumătate de ceas. George auzea respiraţia adâncă a camarazilor săi cufundaţi într-un somn profund. Ce n-ar fi dat să poată dormi şi el numai niţel! Dar nu, trebuia să stea la postul său, poate că tot venea nebunul, ba poate bănuia

chiar că străinilor li se dăduse coliba lui şi va încerca totuşi să-i omoare, ştiind că rana i-o făcuseră ei.

Gândurile acestea îl mai dezmeticiră niţel pe George. Ascultă cu încordare, dar nu se auzea nimic. Satul dormea. Probabil că Njosi nu pusese oameni de pază sau dacă o făcuse, aceştia se ascunseseră de frica nebunului.

Timpul se scurgea încet şi tânărul se simţea din ce în ce mai obosit. Cea dintâi jumătate de ceas îl ţinuse treaz aşteptarea, dar pe urmă îşi zise că era degeaba, deoarece Mbona nu va mai veni.

Îşi puse revolverul la loc în toc, totuşi în aşa fel ca să-l poată scoate într-o clipită, dacă va avea nevoie de el.

Începu apoi să moţăie şi mâna îi alunecă pe plăselele pumnalului dăruit de Sanja, frumoasa prinţesă indiană. Gândurile i se duseră acum la ea. Se iubeau dar erau încă amândoi prea tineri pentru a se căsători.

Oare ce va fi făcând ea în clipa asta? Se mai gândeşte la el?

Tânărul închise ochii şi se pierdu în visuri. Era cât p-aci s-adoarmă, când auzi un foşnet uşor care îl făcu să tresară. Simţea că primejdia era în imediata lui apropiere.

Deschise ochii, în bezna care îl înconjura nu putut însă deosebi la-nceput nimic. Încetul cu încetul însă ochii i se deprinseră cu întunerecul şi acum văzu spre marea lui spaimă chiar lângă el o umbră uriaşă.

Simţi mai mult decât văzu o mişcare ameninţătoare a umbrei şi se aruncă fulgerător în lături. Ceva îl atinse uşor, apoi auzi o exclamaţie înăbuşită de mânie. Zări în acelaşi timp lucind prin întunerec doi ochi scânteietori.

Aşa dar Mbona era aici! Acesta fu cel dintâi gând al lui George şi odată cu gândul înţelese şi grozava primejdie care îl pândea.

Fără să-şi dea seama smulse din teacă pumnalul Sanjei şi îl repezi cu furie în umbră. Auzi un ţipăt de durere înăbuşit. Pumnalul se înfipsese în carnea moale a negrului şi George pricepu îndată că nimerise în trupul nebunului. Spre norocul tânărului, negrul se poticni şi căzu.

Înainte ca rănitul să se poată ridica de jos, tânărul sări în picioare şi dându-se mereu îndărăt se izbi de prichiciul vetrei. Câteva oale căzură la pământ şi se sparseră cu zgomot. În aceeaşi clipă George simţi ceva ascuţit străbătându-i cămaşa tocmai deasupra inimii şi zgâriindu-i pielea. Aşa dar Mbona era chiar lângă el; tânărul izbi cu sete şi de data asta nimeri şi mai bine, căci pumnalul pătrunse adânc în carne. Nebunul se clătină şi scoase un urlet de durere şi mânie, apoi se împiedecă de o buturugă pe care şezuse mai înainte George.

În acelaşi timp ţâşni o lumină dinspre culcuşul lui Petre şi căzu pe chipul negrului care se pregătea să sară iar în picioare. Se auzi o detunătură şi ca lovit de trăsnet nebunul se prăbuşi la pământ. Glonţul uriaşului îi găurise tâmpla.

Căpitanul şi doctorul aprinseră şi ei lămpile de buzunar şi luminară locul de luptă.

— Te-ai aflat în mare primejdie, dragul meu – zise căpitanul, mişcat, fiului său – de ce n-ai aprins lampa la timp şi te-ai luat cu el la luptă pe întunerec?

— Trebuie să mărturisesc că am fost cam neprevăzător – răspunse tânărul ruşinat – îmi vine să mă bat singur. Mbona era lângă mine şi mă atacase când am prins de veste. Bine făcea dacă mă nimerea mai bine, mă învăţa minte pentru altă dată.

— Tot e bine că recunoşti tu însuţi, numai e nevoie să-ţi fac imputări – zise grav căpitanul – vei şti să fi cu mai multă băgare de seamă pe viitor.

— De asta să nu te îndoieşti. A doua oară nu o să mi se mai întâmple, te asigur. Aha, uite că vin şi vitejii noştri!

Paşi uşori şi furişaţi se apropiară de colibă. Câteva secunde domni o tăcere adâncă, apoi izbucniră răcnete de bucurie. Camarazii recunoscură glasul lui Mbana care văzuse prin uşa deschisă a colibei trupul neînsufleţit al nebunului zăcând la pământ. Răcnetele lui atraseră tot satul şi îşi poate oricine închipui gălăgia care urmă. Deodată se făcu linişte. Venea căpetenia. Njosi se opri în prag, privi leşul, apoi zise cu bucurie în glas:

— Eu recunoscător la voi, *masseri. Masseri* rămâne acum oaspeţi, oameni ai mei dau la ei carne de broască ţestoasă, mâncare bună asta.

— Îţi mulţumim, Njosi – răspunse căpitanul – vom rămâne aici câteva zile, înainte de a porni pe apa cea mare. Vă ajutăm cu plăcere dacă vă ameninţă vreo altă primejdie, numai să ne spuneţi despre ce e vorba.

Căpetenia schimbă câteva cuvinte cu Mbana, dar vorbea atât de repede că doctorul nu putu pricepe nimic. Cuvintele lui fuseseră însă înţelese de băştinaşi şi fură primite cu strigăte de bucurie.

Njosi îi potoli repede cu o poruncă aspră. Doi negri voinici intrară acum în colibă şi ridicară trupul neînsufleţit al nebunului. Căpetenie însă zise camarazilor:

— *Masseri,* Njosi mulţumeşte încă odată. Voi culcaţi acum şi dormiţi, nimeni nu tulbură somnul vostru. Eu pun oameni de pază.

După ce plecară, George şopti căpitanului:

— Tată, nu şi se pare şi ţie că Njosi ţine neapărat să nu ne mişcăm din colibă? Să ştii că pun ceva la cale ce nu trebuie să vedem noi.

— Aşa cred şi eu. Va pune desigur un om de pază, nu ca să nu fim tulburaţi din somn, ci pentru a nu ne lăsa să ieşim.

— Asta m-a făcut şi mai curios. O să plec chiar acum, înainte de-a veni paznicul. Mi-ar fi mai greu atunci să mă strecor din colibă.

Porni spre uşă dar căpitanul, care îndreptase fără să ştie de ce lumina lămpii în spre el, strigă speriat:

— Vai de mine, eşti rănit? Mai întâi să te panseze doctorul, văd că ţi-e cămaşa plină de sânge.

— Numaidecât – încuviinţă doctorul – Mbona îşi va fi ucis vânatul cu acelaşi cuţit şi cine ştie ce ţi se poate întâmpla.

Nu era însă decât o zgârietură şi sângele se oprise de la sine. Totuşi doctorul spălă bine rana şi o pansă.

Când George vru apoi să iasă pe uşa colibei, se pomeni cu o matahală cât toate zilele înaintea lui.

Era Mbana.

— *Masser* nu poate doarme? întrebă negrul cam îngrijorat.

— Aşa e, Mbana, nu mi-e somn şi aş vrea să mă plimb niţel pe afară – răspunse fără să se turbure George.

— *Masser* – făcu negrul cu teamă – mai bine rămâne în colibă. Acum umblă multe Simba prin pădure şi vine până aici în sat.

— Ce, lei! exclamă cu bucurie George. Cu atât mai bine, tot vroiam eu de mult să vânez unul. Spune-mi pe unde se aţin?

— Masser nu fie supărat – se rugă negrul – dar Mbana nu trebuie lasă *masser* iese din colibă.

— Ei aşi! Ia poftim înăuntru, Mbana, trebuie să stăm niţel de vorbă amândoi.

Negrul păru foarte stânjenit când se pomeni, după ce intră, în plină lumină a celor trei lămpi de buzunar.

— Ce vor să ştie *masseri?* întrebă el cu teamă, dar şi dârz în acelaşi timp. Mbana nu voie spune.

— I-ascultă Mbana – zise încruntat George – nu vrea să-ţi amintesc ce ai spus tu singur, că te-am scăpat de la moarte când a vrut să te înjunghie nebunul. Îţi cer totuşi în schimb să ne spui şi nouă ce puneţi la voi la cale încă în noaptea asta. Am băgat noi de seamă că ţineţi neapărat să nu ieşim din colibă. Numai că, vezi tu, cu de-a sila nu ne poate opri nimeni. Aşa dar, deschide-ţi pliscul!

Zadarnic se zbătu băştinaşul, George nu-l slăbi până e nu îi spuse următoarele, în timp ce se uita cu frică spre uşă:

— *Masseri,* astăzi o să fie mare horă în jurul lui Mbona. Dar *masseri* nu trebuie vadă, altminteri Njosi omoară *masseri.*

Nimeni străin nu poate fi de faţă, numai războinici. Şi femeile trebuie rămâne acasă.

— Aha, ceva în mare taină! murmură George. În jurul lui Mbona zici? Aş vrea să văd şi eu aşa ceva. Dumneata, doctore, ai auzit despre acest dans la negri?

Bertram îl privi cu seriozitate apoi răspunse:

— George, bănuiesc ceva înspăimântător S-ar putea ca aceşti negrii să fi rămas tot canibali şi din cine ştie ce motiv mănâncă leşurile unor anumiţi morţi. Cred poate că puterea mortului trece în trupurile lor. Părerea mea e să ne astâmpărăm şi să ne vedem de somn.

IV
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

GEORGE RĂMASE câteva clipe încremenit, apoi zise cu înfrigurare:

— Nu, dragă doctore, nu se poate ce spui dumneata. Oamenii aceştia par destul de blajini şi nu-i cred în stare de canibalism. Obiceiul acesta s-a mai păstrat încă numai pe insulele Salomon. Trebuie să fie vorba de vreun dans misterios la cre nu pot fi de faţă străini. Stai să-l întreb pe Mbana.

Se apropiă de tânărul negru, îl privi ţintă în ochi şi-i zise:

— Mbana, nu vreau să-ţi cer ce nu e îngăduit. Să nu-mi răspunzi, dacă aşa crezi tu că e mai bine. Un lucru însă trebuie să ştii: când mi-am pus ceva în gând, nu e om care să mă poată opri. Are vreo legătură hora voastră cu trupul lui Mbona? Împărţiţi leşul între voi?

Tânărul băştinaş se uită nedumerit la el, apoi răspunse clătinând capul:

— Eu nu-nţeleg ce vrea spune *masser*. Mbana trebuie stea aici ca *masser* nu duce vede cum joacă războinici. Noi nu atingem trup Mbona, mâine dus la el pe câmpie mănânce şacalii.

— Ei vezi, doctore – zise George triumfător – mă miram şi eu ca negrii ăştia să fie canibali. Trebuie neapărat să vedem şi noi dansul lor macabru. Probabil vreun obicei vechi care e ţinut în mare taină faţă de străini. O să caut să-l conving pe Mbana să ne ia şi pe noi.

— Nu cred că o să izbuteşti – fu de părere căpitanul – şi nici nu ştiu dacă e drept din partea noastră să-l silim. Degeaba nu spunea căpetenia că va pune mai multe santinele pentru a nu fi tulburaţi din somn. Spun şi eu ca doctorul: să rămânem mai bine unde suntem.

— Tată – se rugă George – lasă-mă să mă duc. Voi vedea poate ce n-a văzut încă un ochi de european. Să ne scape un astfel de prilej? Ne pricepem noi să ne furişăm aşa ca să nu ne simtă nimeni. Dragă doctore, ia gândeşte-te ce lucruri interesante ai putea scrie!

Îl atinsese astfel pe doctor la „coarda simţitoare”.

— Hm… domnule căpitan – zise el – poate că George are dreptate. De văzut nu ne poate vedea nimeni şi mărturisesc că dansul acesta mă interesează, tocmai fiindcă Njosi îl învăluie în taină. Eu, parc-aş fi de părerea lui George…

— Nici nu se putea astfel – mormăi căpitanul – de, ştiu şi eu ce să spun… Tu ce zici, Petre?

— Păi dacă vrea domnul George vreau şi eu, răspunse fără şovăială uriaşul.

— Atunci să încerc să-l conving pe Mbana – zise cu bucurie George şi întorcându-se spre negru, adăuga – Mbana, te-ai putut încredinţa şi tu că suntem oameni prevăzători. Trebuie să ne duci să vedem şi noi hora voastră. O să stăm pitiţi ca să nu fim zăriţi. Poţi fi liniştit, nu o să se întâmple nimic.

Negrul se holbă însă la el şi bolborosi îngrozitor:

— *Masser,* nu face asta… *Masseri* nu ştie ce rău Njosi. Mai bine merge *masseri* la culcare.

— Nu, dragul meu – zise George râzând – nu se poate. Vrem să vedem şi noi ce moşmoniţi voi acolo. Aşa dar, nu-ţi mai strica gura degeaba, vrem să mergem şi o să mergem, cu sau fără tine. Ar fi însă mai bine să ne însoţeşti de bunăvoie, altminteri.…

Spunând acestea George scoase fulgerător revolverul din brâu şi-l privi pe Mbana atât de crunt, încât bietul negru bâlbâi speriat:

— *Masser* fie iar bun, Mbana face cum zise el.

— Vezi, aşa te vreau! râse George cu poftă. Ia-o înainte, Mbana. A pus Njosi mai mulţi oameni de pază?

— Da, masseri, ei nu trebuie vadă la noi. Mergem încet, dacă prinde, omoară. Mbana frică de ei.

— Lasă că nu o să ţi se întâmple nimic. Eşti doar cu noi, căută George să-l liniştească, deşi vorbele lui îl cam puseră pe gânduri. Dar – urmă el – poate că ai dreptate şi n-aş vrea să păţeşti ceva din pricina noastră. Ţi-a poruncit Njosi să nu ne laşi cu nici un preţ să ieşim din colibă?

— Da, *masser,* aşa poruncit.

— Şi dacă ieşim trebuie să-i spui?

— Da, zis cheamă îndată la el. Eu nu şti ce face acum…

— Hm, atunci stau lucrurile altfel, decât mi-am închipuit – murmură tânărul, îngândurat – n-aş vrea să te pun la cale să-ţi nesocoteşti datoria. Totuşi ne poţi spune unde are loc hora voastră şi pe unde putem ajunge acolo.

Mbana arătă spre miazănoapte şi şopti:

— *Masseri* trebuie ocoleşte mult satul, este mulţi paznici. Acolo unde vede *masseri* foc în pădure face războinici hora. Este şi la margine pădure oameni de pază, *masseri* nu poate trece. Mbana nu ştie ce face acum la el.

George făcu semn lui Petre să se apropie:

— Suntem nevoiţi să-l legăm pe Mbana şi să-i astupăm gura cu un căluş. Să n-aibă pe urmă ce-i imputa căpetenia dacă vom fi prinşi. Treci binişor în spatele în spatele lui şi înhaţă-l, eu o să-l leg la repezeală.

Mbana, care nu bănuia nimic, făcu o mutră atât de îngrozită când degetele uriaşului se încleştară în jurul gâtului său, încât George îşi stăpâni cu greu un hohot de râs.

Vârî iute o batistă în gură căscată a negrului, îi legă mâinile la spate, apoi îl lăsă în seama lui Petre ca să-l lege mai departe. Se aplecă pe urmă spre el şi-l şopti:

— Acum Njosi nu-ţi poate aduce nici o vină. Ce ţi s-a întâmplat ţie i se putea întâmpla şi lui, aşa să-i spui dacă te va trage la răspundere. Am învins pe Mbona, am ucis crocodilul, nu ne lăsăm noi împiedecaţi de nimeni când ne-am pus ceva în gând. Aşa să-i spui, auzi?

Mbana dădu cu însufleţire don cap şi ochii îi luceau. Înţelese şiretenia străinilor care îl puneau astfel la adăpost de mânia căpeteniei.

— Aşa. Acum putem pleca – zise George – nu cred că vom fi simţiţi, numai să fim cu mare băgare de seamă. Abia aştept să văd dansul acela. Şi-apoi chiar dacă ne prinde, Njosi n-are să fie prea aspru cu noi, că doar nu cine ştie ce crimă să vrei să vezi un obicei vechi de-al lor.

— De, mă tem că prea e de glumit cu bătrânul ăsta – făcu oarecum îngrijat căpitanul – dar n-are a face, tocmai pentru că se fereşte atât, ţin neapărat să văd dansul. Tu, George, ia-o înainte, eu rămân la urmă pentru a acoperi retragerea. Poate că va fi nevoie să părăsim pe neaşteptate satul.

— Atunci ar trebui să ne luăm şi catrafusele cu noi, fu de părere doctorul.

— Ne-ar fi numai o piedecă şi am fi mai repede descoperiţi – răspunse căpitanul – nu, doctore dragă; asta nu se poate. N-ar fi prea mare pagubă şi lucrurile le putem înlocui lesne. Haidem!

Camarazii se furişară din colibă. Spre norocul lor luna se ascunsese după un nor şi abia lumina.

George mergea înainte urmat de ceilalţi trei. Atât timp cât se aflau pe câmpie, Njosi n-avea ce le imputa dacă i-ar fi prins. Ieşiseră doar niţel la plimbare şi că îl legaseră pe Mbana, o făcuseră fiindcă se încăpăţânase să le închidă drumul.

Puştile le lăsaseră în colibă, deoarece le-ar fi fost mai degrabă o piedecă decât de ajutor. Fireşte că dacă s-ar întâlni cu vreun leu pornit după pradă, le-ar fi fost greu să se apere numai cu revolverele dar n-aveau încotro. Se bizuiau însă pe aceste arme ale lor, ale căror gloanţe aveau o putere de pătrundere neobişnuită.

Noroc că în apropiere de sat se aflau tufe dese în care se puteau piti ca să nu fie zăriţi, deşi exista primejdia ca Njosi să fi pus şi aici oameni de pază care să dea alarma când i-ar vedea.

În sfârşit George zări printre copaci o licărire slabă de lumină. Se opri şi zise camarazilor adunaţi în jurul lui:

— Abia acum încep adevăratele greutăţi deoarece trebuie să ne apropiem cât mai nesimţiţi. Cred că cel mai bun lucru ar fi să ne târâm pe brânci pe sub tufele care sunt destul de înalte ca să ne poată sluji de acoperire. Sau sunteţi de părere să facem un ocol mai mare pe câmpie şi să intrăm pe partea cealaltă în pădure? Poate că acolo să nu fie sentinele, căci Njosi nu s-aşteaptă să vie cineva pe acolo.

— Eu cred că propunerea asta din urmă e mai bună – zise căpitanul – chiar dacă ne vede cineva, putem pretexta că am ieşit niţel la aer curat şi am nimerit din întâmplare în pădure.

— Bine zici. Njosi nu ne poate imputa atunci nimic. Acum însă să ne grăbim, altminteri te pomeneşti că ajungem prea târziu.

George o luă iar înainte, cât mai departe pe câmpie, ca să nu fie zărit dacă s-ar aţine vreun băştinaş la marginea pădurii. Desigur, primejdia de a se întâlni cu vreun leu pornit după pradă era şi mai mare, dar nu-i păsa lui George de asta, mai răpusese el şi alte fiare fără să i se întâmple ceva.

Se bucură când ajunseră la pădurice. Ţinură iar sfat, apoi camarazii intrară sub copaci. Mergeau agale, ca dacă i-ar vedea din întâmplare vreo santinelă, să pară că au ieşit numai la plimbare, fără o ţintă anumită, totuşi erau cu auzul încordat şi păşeau cât mai încet ca să nu facă zgomot.

Pentru George toată afacerea asta părea o simplă petrecere şi zâmbea la gândul ce mutră o să facă. Njosi când o vedea că străinii au fost de faţă la ciudata lor ceremonie.

Iată-i acum la vreo sută de metri de pădure. Se vor încredinţa îndată dacă au fost puse santinele şi aici. Aşa stând lucrurile, se vor fi ales numai cu o plimbare mai lungă şi paguba de a nu fi văzut dansul macabru al băştinaşilor.

Dar George avu şi de data asta noroc – ca întotdeauna, de altfel. Deşi se aflau acum chiar la intrarea în pădure, nu se zărea nimeni.

La cea din urmă tufă, nu mai departe de douăzeci de metri de desişul copacilor, George se opri şi zise în şoaptă:

— N-ar fi mai bine să mă duc deocamdată singur? Dacă mă văd, le voi spune o minciună oarecare şi voi vă puteţi retrage pe nesimţite.

— Bine, du-te, dar ia şi pe Petre cu tine – hotărî căpitanul – eu cu doctorul o să vă aştept aici câtva timp, apoi vă urmăm. Ideea ta a fost foarte bună, George. Hai, şterge-o!

Tânărul n-aşteptă să-i spună a doua oară. Îl trase pe Petre după el şi se îndreptară amândoi în grabă spre pădure, unde se ascunseră după trunchiul gros al unui copac.

Făcu apoi numai câţiva paşi în întunerec şi se opri iar s-asculte. Deodată tresări. Nu departe de unde se afla se auziră

două tobe bătând într-un ritm ciudat. Să fi sosit oare la timp? Abia acum începuse dansul lor macabru?

Apucă pe Petre de braţ şi-l trase după el, ocolind cu dibăcie tufele de mărăcini. Ochii li se obişnuiră treptat cu întunerecul de sub frunzişul des al copacilor. În sfârşit zăriră o lumină slabă de foc înaintea lor.

Acum se cerea să fie cu foarte mare băgare de seamă. Se apropiau deci de locul ceremoniei şi nu încăpea îndoială că Njosi va fi pus aici paznici în număr mare.

Camarazii păşeau în vârful picioarelor. Bătăile de tobă răsunau sinistru, înăbuşite de desimea frunzişului copacilor.

Dădură de un brâu de tufe dese îndărătul căruia se vedea o lumină vie de foc. Aci trebuie să fie locul cu pricina.

Se strecurară binişor în tufiş. Auzeau printre bătăile de tobă şi alte zgomote ciudate. În sfârşit văzură printre crengi un loc întins, luminat de mai multe focuri.

Vreo cincizeci de războinici ţopăiau în jurul unui foc lângă care şedea Njosi pe „tronul" său. La picioarele lui, ceva mai încolo, zăcea trupul neînsufleţit al lui Mbona. George se ghemui la pământ şi se uita cu încordare la priveliştea sălbatecă pe care o avea înaintea ochilor. Dansul începuse pesemne de curând, căci războinicii păreau să nu fie obosiţi.

Deodată tobele amuţiră. Băştinaşii se opriră şi priviră uluiţi în jurul lor, căci din pădure se auzi un ţipăt înfiorător, apoi încă unul.

Pe George îl fulgeră gândul grozav că tatăl său şi doctorul fuseseră descoperiţi de sentinele. Într-adevăr, după câteva momente îi văzură pe amândoi târâţi de patru negri în luminiş.

Urmă o gălăgie de nedescris. Războinicii urmau ca nebunii. Părea că se îngroaşă gluma şi pe George îl cuprinse grija. Negrii trebuie să fi dat ceremoniei lor o mare însemnătate şi orice străin care o vedea făptuia în ochii lor o crimă de neiertat.

— Ce căutaţi aici, *masseri* şi de unde veniţi? se răsti căpetenia la cei doi albi, îndreptându-se spre căpitan.

Acesta îl privi însă fără pic de teamă şi răspunse:

— Am ieşit niţel la plimbare. Oare nu e îngăduit? Chiar ne-am mirat că Mbana nu vroia să ne lase, de aceea l-am legat burduf. Nu ştim ce să credem despre purtarea voastră. Ce, ne ţineţi aici prizonieri? După ce v-am omorât crocodilul şi v-am scăpat de nebun, asta ne e răsplata?

Imputările lui păreau să impresioneze pe căpetenie căci zise cam stingherit dar hotărât:

— *Masseri,* noi facem aici serbare care nu trebuie vadă nimeni. Pentru ce venit voi? Noi omoară străini care vede.

— Dacă ştiam, fireşte că nu veneam. Ne-am cam rătăcit pe câmpie şi acum ne întorceam spre casă.

Njosi vorbi ceva cu câţiva războinici mai bătrâni, apoi întrebă:

— Unde este tânăr *masser?* Unde este *masser* ăla mare?

— Cred că se vor fi înapoiat la colibă. Au mers mai repede ca noi. Pe aici n-au fost?

— Nu, dacă venit noi legat la ei îndată – răspunse căpetenia.

Schimbă iar cuvinte cu bătrânii, porunci ceva celor patru negri care aduseseră pe căpitan şi pe doctor în luminiş şi cât ai clipi aceştia legară albilor mâinile la spate.

Fără să vrea, George îşi smulse revolverele de la brâu, dar se gândi că în împrejurarea de faţă numai cu un vicleşug oarecare putea izbuti. Înainte de toate nu trebuia să cadă şi ei în mâinile băştinaşilor, ci să fie liberi pentru a veni în ajutorul camarazilor.

Înghionti uşor pe Petre. Aici nu mai puteau rămâne, căci era mai mult ca sigur că Njosi va pune să se cerceteze desişul. Nici la colibă nu se puteau întoarce, deoarece văzu şase negri pornind la o poruncă a căpeteniei în fugă spre sat.

Încet şi cu mare băgare de seamă cei doi camarazi se dădură îndărăt. Se aflau în mare primejdie, după cum înţeleseră când văzură pe băştinaşi împrăştiindu-se ca un roi de albine, să cutreiere păduricea în căutarea celor doi străini.

Pe câmpie însă nu puteau s-o ia pentru că ar fi fost zăriţi imediat. Atunci unde să se ascundă? Câţiva negrii se şi aflau prin apropiere. George şopti lui Petre:

— Repede în copac, acolo suntem deocamdată în siguranţă. Trebuie s-aşteptăm ce va urma, dar în nici un caz să nu ne lăsăm prinşi. Aha, uite aici un copac uriaş, urcă-te repede!

Spre norocul lor crengile erau groase şi frunzişul des. Izbutiră să se caţere în copac fără a fi simţiţi. Se ghemuiră pe o cracă. Sub ei negrii căutau de zor fără să-i dea vreunuia din ei în gând să se uite în sus.

De unde erau, cei doi camarazi puteau vedea bine ce se petrece în luminiş. Prizonierii stăteau tot în faţa căpeteniei, care vorbea cu însufleţire bătrânilor. În sfârşit – să se fi scurs vreo jumătate de ceas – Njosi dădu cu glas tare o poruncă.

Din sat sosise un negru care îi a ducea vestea că străinii dispăruţi nu se găseau acolo. Acum năvăliră din toate părţile cei trimişi în căutarea lor, urmă iar o scurtă consfătuire, apoi porniră cu toţii spre sat, ducând cu ei şi pe cei doi prizonieri.

— Să ştii Petre că am păţit-o! murmură George. Noroc că mi-a venit gândul să ne urcăm în copac, unde suntem deocamdată în siguranţă. Ei şi pe urmă? Că trebuie să-i salvăm pe ai noştri nu mai încape vorbă şi trebuie să ne luăm şi

lucrurile care le-am lăsat în colibă. Lesne nu o să fie nici una nici alta. Petre, uite ce zic eu: să o luăm acum pe câmpie, să facem un ocol mare şi să ne furişăm în sat prin capătul celălalt. Trebuie neapărat să-l salvăm pe atât şi pe doctorul Bertram. Hai să mergem!

V
TACTICA LUI GEORGE

LUNA ERA TOT ASCUNSĂ în nori dar tânărul băgă de seamă că în curând va ieşi de sub ei şi va lumina câmpia ca ziua şi ar putea fi văzuţi de vreun băştinaş rămas din întâmplare în urmă.

— Repede, Petre – zori George pe uriaş – trebuie s-ajungem la tufa de colo înaintea de-a ieşi luna dintre nori.

Porniră în sărituri mari spre cea mai apropiată tufă.

Ajunseră cu bine la ea. Se opriră câteva momente şi priviră îndărăt. Nu se vedea însă nimeni. Probabil că negrii se întorseseră cu toţii în sat.

— Am avut noroc până acum – zise George vesel – poate că vom avea şi de acum înainte. S-o luăm repede spre miazăzi, pe urmă să facem un ocol cât mai mare, ca să fim după două ceasuri la capătul de miazănoapte al satului. Până atunci băştinaşii se vor mai fi liniştit şi scăpăm de bucluc. Haidem!

Porniră voinicește peste câmpie. Abia făcură vreo sută de metri şi luna ieşi dintre nori, luminând ca ziua întinsul.

— Slavă Domnului că avem tufişul în urma noastră şi nu mai putem fi văzuţi – zise George răsuflând uşurat – şi chiar dacă, nu ne mai pasă, iscoadele vor spune căpeteniei că ne-au zărit depărtându-ne repede.

După o jumătate de ceas se depărtaseră atât de pădure că nu era chip să mai fie zăriţi. Nu departe de ei, la vreo jumătate de kilometru, se vedea o dungă întunecată. George strigă cu bucurie:

— Minunat! Trebuie să fie vreun râuleţ sau părău a cărui apă se revarsă din lacul broaştelor ţestoase. Ne putem ascunde foarte bine în păpuriş şi ţinând cursul apei ajungem cu siguranţă la capătul celălalt al satului.

Ajunseră repede la râu. Şi, într-adevăr, la umbra păpurişului puteau înainta fără frică de-a fi văzuţi de cineva.

— Toate bune – zise George – trebuie însă să ne înţelegem dinainte ce avem de făcut. Eu o să mă furişez în sat, pe când tu vei rămâne ascuns la oarecare depărtare căci eşti ultima noastră speranţă dacă se întâmplă să nu iasă lucrurile cum ar trebui. Dacă sunt atacat de băştinaşii puşi poate de pază. Voi descărca la repezeală câteva gloanţe înainte de-a pune mâna pe mine, ca să-ţi dau de ştire.

Din fericire noaptea era răcoroasă aşa că puteau merge repede fără să obosească. Ba o luară chiar la fugă până ce dădură de un cot al râului care ducea spre apus. George zise încântat tovarăşului său:

— Vezi că am avut dreptate, Petre? Râul duce la lacul broaştelor. Sunt pe deplin încredinţat că negrii nu cred să mai dea ochii cu noi şi…

Deodată îşi rupse vorba şi trase fulgerător revolverul din brâu, căci dintre trestii se auzi pufăitul întărâtat al unui leu.

— Să o luăm la fugă pe unde am venit – şopti Petre – vom face un ocol mai mare ca să nu fim siliţi să tragem în leu şi să atragem atenţia băştinaşilor, care ar alerga încoa la auzul detunăturilor.

— Ai dreptate – încuviinţă tânărul – şi vru să se întoarcă din drum.

Avea încă arma în mână; ăsta fu norocul său căci Petre se poticni deodată de un bolovan şi se întinse cât era de lung. În clipa următoare se ivi din brâul de trestii un leu uriaş şi se repezi spre Petre.

Nu mai era acum decât la doi metri de el. Căscase botul să-şi înhaţe prada, dar în aceeaşi clipă George ridică mâna în care ţinea revolverul şi trei împuşcături detunară una după alta, ca şi când ar fi fost una singură.

Leul căzu îndărăt la pământ la nici un metru de Petre şi începu să se zvârcolească în spasmurile morţii. Uriaşul se trase repede îndărăt ca să nu-l ajungă cu labele şi când fiara îşi dădu sufletul într-un horcăit grozav, se ridică de jos zicând:

— Îţi mulţumesc, domnule George. M-ai scăpat şi de rândul ăsta de la moarte. Tii, da frumoasă blană are! Păcat că nu o putem lua cu noi. Acu ce ne facem? Băştinaşii vor fi auzit împuşcăturile şi o să ne pomenim îndată cu ei peste noi.

— Nu prea îmi vine să cred – răspunse tânărul după ce chibzui niţel – ştiu, probabil, că se aţine pe aici un leu. Îşi vor închipui că ne-am întâlnit cu el dar că nu şi că ne vom întoarce din drum – dacă am scăpat cu faţa curată – ca să ne salvăm camarazii. De aceea trag nădejde că vom izbuti mai lesne decât înainte. Să ne grăbim, deoarece ne trebuie mai mult de un ceas până suntem la lac.

Cum presupunea George, după un ceas de drum ajunseră la lac şi o luară de-a lungul malului stâng. Se cerea acum să fie cu mare băgare de seamă, deoarece era cu putinţă să se afle aci oameni puşi de pază, satul fiind numai la câteva sute de metri de acolo.

Se apropiau din ce în ce de sat. Tăcerea care domnea acolo îi îngrijora.

Îl cuprinse o spaimă grozavă şi se opri brusc în loc. Mişcarea pe care o făcu îl scăpă de moarte căci în aceeaşi clipă sclipi ceva în păpuriş şi o suliţă trecu pe deasupra capului său.

Aşa dar o sentinelă pusă de Njosi pândea aci cu gând să-i omoare, dacă s-ar întoarce în sat. Puterea cu care zvârlise

negrul suliţa era atât de mare încât îl făcu să se poticnească şi căzu la picioarele lui George. Îşi smulse însă fulgerător cuţitul de la cingătoare şi vru să-l repeadă în tânărul alb.

Dar acesta se aruncă în lături şi cuţitul trecu la un fir de păr pe lângă el.

George nu-i mai dădu răgaz să se ridice de jos; îl izbi cu patul revolverului drept în tâmplă. Ca lovit de trăsnet negrul se rostogoli pe o parte şi rămase nemişcat.

Îl legară şi-l târâră apoi în tufiş, iar tânărul zise camaradului său:

— Slavă Domnului că ne-am descotorosit de el; cred că altă santinelă nu se mai află prin preajmă, altminteri ar fi băgat de seamă ce s-a petrecut. Aşa. Acum la drum, tu însă rămâi mai în urmă, Petre. Eu mă duc să văd dacă tata şi doctorul nu sunt încuiaţi în coliba unde am locuit noi.

Păşind în vârful picioarelor tânărul ajunse fără a fi simţit în spatele colibei. Luna se ascunsese iar în nori şi el mergea mai mult pe dibuite. Puse urechea la peretele de bârne şi spre marea lui bucurie auzi pe căpetenie zicând cu glas batjocoritor:

— *Masseri,* tânăr *masser* şi *masser* înalt nu viteji, fugit amândoi. Auzit împuşcături departe, unde este un simba rău. Poate omorât la ei. Mergem mâine vedem. Şi *masseri* primeşte mâine pedeapsă pentru că văzut ce făcut noi noaptea cu mort. Asta nu trebuie vede, străini. Noi omoară mâine *masseri.*

— Dacă aşa ne-a fost scris n-avem ce face – răspunse liniştit căpitanul – m-aş bucura însă dacă fiul meu ar fi izbutit să scape. N-ar fi cuminte din partea lui să se întoarcă aici.

— Nu, nu cuminte întoarce. Sat înconjurat de paznici şi omoară îndată la el.

George auzise destul. Va să zică tatăl său şi doctorul se aflau în colibă cu Njosi şi poate încă vreunul din băştinaşi. N-avea încotro, trebuia să se ia la luptă cu ei.

Ocoli binişor coliba şi văzu că afară nu era nimeni, numai glasul căpeteniei se auzea dinăuntru.

Merse până în dreptul uşii şi vârî cu băgare de seamă capul înăuntru. Pe vatră pâlpâia focul. Căpitanul şi doctorul zăceau legaţi burduf lângă vatră şi înaintea lor stătea căpetenia şi încă un negru uriaş, rezemat în suliţă.

Totuşi, păşi fără zgomot în colibă. Tânărul negru stătea niţel mai încolo îndărătul căpeteniei. Nu-l simţiră când se furişă în spatele negrului, tatăl său şi doctorul îl văzură însă. Nici un muşchi de pe faţa lor nu tresări. George ridică deodată revolverul şi-l izbi pe tânărul negru cu patul armei atât de tare în tâmplă, încât uriaşul se împletici, se apucă de Njosi ca să se sprijine şi-l târî şi pe el după sine.

Acesta neştiind ce se-ntâmplase vru să se ridice, dar George îl pocni cu patul revolverului în tâmpla dreaptă.

Ca lovit de trăsnet Njosi se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcat.

Fără să se sinchisească de ei, George trase pumnalul din teacă şi tăie repede funiile cu care erau legaţi prizonierii.

— Bravo, băiete! fu singurul lucru ce-l spuse căpitanul.

Se ridică apoi de jos şi-şi încinse brâul cu arme, ceea ce făcu îndată şi doctorul. Îşi luară apoi în grabă şi celelalte lucruri şi porniră cu toţii spre locul unde îi aştepta Petre.

— Slavă Domnului! zise uriaşul când îi văzu.

Porniră voiniceşte spre miazănoapte. Satul rămase în urmă şi în curând se aflau la o mare depărtare de locul unde era cât p-aci să-şi piardă viaţa.

— Păcat că n-am putu vedea dansul acela al lor – zise cu părere de rău George.

— Las-că o să vedem noi altele mai interesante – îl mângâie cu vorba doctorul.

Şi prezicerea lui avea să se împlinească mai curând decât se aşteptau.

Sfârşitul volumului: „**NEBUNUL”.**

În numărul următor:

BRÂUL FERMECAT.

[1] Soldaţi coloniali.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 42